

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. április 19.
(vasárnap)**

Horváth Géza

SZERETEM AZ ÉN URAMAT

Énekek: 65,1, 392, 462

Alapige: 2Mózes 21,1-6

Ezek azok a jogsabályok, amelyeket eléjük kell tárnod:

Ha héber rabszolgát vásárolsz, hat évig szolgáljon, de a hetedikben menjen el szabadon váltságdíj nélkül. Ha egyedül jött, egyedül is menjen el. Ha felesége van, menjen vele a felesége is. Ha az ura adott neki feleséget, és az fiúkat vagy leányokat szült neki, az asszony legyen az uráé gyermekeivel együtt, a férfi pedig menjen el egyedül. De ha a rabszolga határozottan azt mondja, hogy szereti az urát, feleségét és gyermekeit, és nem akar felszabadulni, akkor vigye őt ura az Isten elé, állítsa az ajtóhoz vagy az ajtófélfához, és fúrja át az úr a fülét egy árral, és legyen örökös rabszolgája.

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük ezt a szép vasárnap reggelt. Köszönjük, hogy indítottál bennünket a te hajlékodba, hogy együtt, a gyülekezet közösségében dicsérjünk téged, az örökkévalót.

Magasztalunk azért a hűségért, kegyelemért, szeretetért, amellyel körülöleled ezt a világot, és azért az örökkévaló kegyelemért és szeretetért, amellyel körülveszed a te népedet, áron vett örökségedet, Jézus Krisztusban kiválasztott, elhívott, megszentelt, megigazított, megdicsőített népedet.

Sokszor „úgy járunk itt lenézve, mint ismeretlenek. Sokan nem vesznek észre, hangunk se hallva meg”. Köszönjük a legnagyobb csodát, hogy hozzád tarthatunk, közöttünk vagy és állandóan veled lehetünk. Még akkor is, ha itt az időnk lejár e földi vándorúton, és célba érkezünk.

Köszönjük, hogy ígét készítettél a mai nap is számunkra. Köszönjük, hogy ezzel táplálsz lelki életünket, növeled hitünket. Ezzel feddsz meg bennünket bűneink miatt, és emelsz fel újból, állítod sziklára a lábunkat.

Kérünk, szóljon ígéd ezen a napon minden istentiszteleten, és kérünk azért is, hogy ne szóljon ígéd hiába.

Ámen.

Igehirdetés

Bizonyára tudjátok, hogy ma konfirmáció van a gyülekezetünkben, és a tíz órai istentiszteletre 36-an készülnek fiatalok és felnőttek, hogy közösen megvallják, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére, és nincs senki másban üdvösség, és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.

Ilyenkor mindig különösen kérem az Úrtól, hogy olyan igét adjon, amely elsősorban a konfirmandusokhoz szól. Természetesen a szülőkhöz, családtagokhoz, a gyülekezetéhez, de nemcsak a tíz órai gyülekezetéhez szól, hanem a 8 órai gyülekezetnek is élő és ható ige.

Így nagy öröm volt számomra, amikor hetekkel ezelőtt Isten adta ezt az igét a 2Mózes 21-ből, az egyik rabszolgatörvényt, amellyel Isten rendelkezik, hogy azt a héber rabszolgát, aki hat évet szolgált, a hetedik évben el kell engedni, fel kell szabadítani. Ha egyedül jött, egyedül menjen el, és az 5Mózes könyvében még arról is olvasunk, hogy ne menjen üres kézzel el, mert a bor-sajtóból, a szérúról és a kecskegödölyék közül ajándékot kell neki adni. De ha közben az ő ura adott neki feleséget, és születtek fiai, leányai, akkor a feleség, a fiúk és leányok maradjanak az uruknál, a rabszolga pedig menjen el.

És ekkor olvasunk egy kedves mondatot, és szeretném, ha ma erre különösen figyelni: De ha a rabszolga azt mondja, hogy szeretem az én uramat, feleségemet és gyermekeimet, akkor maradjon nála örökre. Vigyék az ajtófélfához, az ura fúrja át fülét egy árral, és legyen örökös szolgálja.

Valóban csodálatos dolog ez, amit ebben az igében olvasunk, különösen az, amikor arról olvasunk: ha a rabszolga ezt mondja: szeretem az én uramat. Neki akarok szolgálni. Szeretem feleségemet és gyermekeimet, vagyis mindazokat, akiket az én uram adott nekem. Ezért szolgálni akarom őt örökké.

Három üzenetet hallgassunk meg ma ebből az igéből.

Az első mindenképpen az, hogy nekünk olyan Istenünk van — és erre figyeljünk először —, aki a rabszolgának is szabadulást akar adni. Ez az ige azal kezdődött, hogy „ezek azok a jogszabályok, amelyeket eléjük kell tárnod.”

Először is Isten ad egy szabályt, rendelkezést, azt a nép elé kell tárni, és ebben Isten megmondja akaratát, óhaját. Hiszen az egész törvény erről szól: mit akar Isten, hogy tegyünk, és mit nem akar, hogy tegyünk. A hívő szív pedig tudja — és ezt a kettőt nem keveri össze. Nem azt teszi, amit az Úr tilt, és azt pedig teszi, amit az Úr elrendel. A bűnös szív mindig összekeveri a kettőt. Amit Isten tilt, azt teszi, amit Isten ajánl vagy egyenesen követel, azt pedig nem teszi meg. Így volt a bűnesetben is: amire Isten azt mondta: ne! — azt Éva leszakította és adta férjének is. Tehát azt tették, amit Isten tiltott. Az, hogy Isten szabályokat ad a népnek, tulajdonképpen a bűnnek a következménye. Ilyen jogszabályok kellenek, hogy Isten beleszóljon életünkbe.

Gondoljunk arra, hogy a világi vagy polgári életben, ha nem lenne bűn, nem lenne szükség PTK-ra, BTK-ra, meg mindenféle TK-ra, nem lenne szükség új törvényekre, meg kiegészítésekre, meg végrehajtási utasításokra. De mivel van, ezért szabályozni kell az ember életét.

Most egy ilyen szabályban megnézzük, hogy nekünk olyan Istenünk van, aki szabadító Isten. A Tízparancsolat is majdnem ezzel kezdődik: szabadító vagyok. De nem azzal, hanem azzal, hogy Isten bemutatkozik: én az Úr vagyok... aztán elmondja, hogy mi a kapcsolat közöttünk: a te Istened vagyok; és harmadszor arra hivatkozik, hogy kihoztalak téged Egyiptomból, a szolgaságnak a házából. Isten felragyogtatja, hogy Ő szabadító.

Miért van szükség szabadításra? Azért mert van rabság, mert egy szolgaságba merültünk a bűn következtében. Ez a szolgaság azt jelenti, amit a rabszolgaság jelentett, és amit az hordoz magában: nem azt teszem, amit akarok, van egy uram, örüljek, ha enni ad nekem, beszélő tárgy vagyok (a rabszolgákat annak tartották), elveszik a személyiséget, és bele vagyok kényszerítve egy olyan állandó körforgásba, mint amikor a nyomtató ökrök körbe-körbementek és egy meghatározott kötött pályán keringtek.

Isten azonban ezzel az igével is azt tárja elénk, hogy Ő nem nyugodott bele a bűnbe, az elveszett állapotunkba. Nem nyugodott bele abba, hogy az egyik ember, a teremtés folytán való mellérendeltség helyett alárendeltje lett a másiknak. Nem nyugodott bele abba, hogy az ember nem a világ, a természet, az állatok, a növények felett uralkodik, hanem a másik ember felett akar uralkodni, és ezért Isten rendelkezik arról, hogy a hetedik esztendőben akármilyen miatt került valaki rabszolgaságba, bocsáttassék szabadon. A hetedik évben fel kell szabadítani, azért, mert emlékezniük kell arra, hogy „kihoztalak téged Egyiptomból, a szolgálat házából”. Ezért szabaduljon fel az ő urának, fogva tartójának, rabszolgatartójának fogsága alól.

Ez az ige olyan szépen mutat Jézus Krisztusra, aki azt mondja önmagáról, és Ézsaiás is így jövendölt róla: Ő azért jött, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessen. Gondoljunk arra a kijelentésre, amikor az angyal kijelenti Józsefnek: nevezd annak nevét Jézusnak, mert Ő szabadítja meg népét annak bűneiből. A „Jézus” szó azt jelenti: szabadító, megtartó, üdvözítő.

Tehát van reménysége az embernek. Isten kijelentése által, hogy mit akar Ő. Azóta tudjuk, hogy számunkra van lehetőség, van kegyelem és van felszabadítás.

Tegnap este is elmondtam a konfirmandusok és szeretteik között: nem véletlenül kezdték a Heidelbergi Kátét írói azzal, hogy tisztázták először: kié vagy? Hiszen az első kérdés úgy hangzik: Mi a te egyetlen vigasztalásod — mert több nincs — életedben és halálodban? Mert olyan vigasztalást kell keresnünk, ami nemcsak ebben az életben vigasztalás, mert azt megtalálhatnánk az italban, szexben, a kirándulásban, stb., hanem nekünk olyan vigasztalás kell, ami a halálban is vigasztalás. És hogy hangzik a felelet? „Az, hogy én testestől, lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok.” — Ezt nem mondhatjuk el születésünktől fogva, és nem mondhatjuk el még konfirmációnknál sem. Én sem ott mondtam el. Mégis Isten megáldotta és tovább keresett, végezte a munkáját bennem. De jó, ha egyszer elmondhatjuk, és el kell tudni mondanunk: Én Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok. És miért vagyok az Ő tulajdona? Mert úgy rendelkezett.

Ahogy Pál a Galata levélben írja: „De amikor tetszett annak, aki engem anyám méhéből fogva kiválasztott, hogy kijelentse az Ő Fiát bennem, akkor nem tanácskoztam testtel és vérrel.” — Nekem kedves és fontos lett ez az ige.

Ki a felszabadító, megszabadító Isten? Az, aki kinyitja a börtönöm zárát. Az, aki kinyitja, ahogy a zsoltáros használja azt a képet: a tört, a húrt, amellyel megfoglák a madarakat és a kisebb állatokat, aki kinyitja a kalitkának az ajtaját, és azt mondja: szabad vagy, mert én szabadító Isten vagyok. Nem azért vagy szabad, mert megszabadulsz, hanem azért, mert Én vagyok az Úr, a te Istened, és azt akarom, hogy szabad légy. Ennek nemcsak a kijelentését adom neked, hanem a feltételét is biztosítom: ha a Fiú megszabadít téged, akkor valósággal szabad vagy.

Pacnak, a nagy angol rajzolóknak, festőnek van egy képe, amely arról tesz bizonyosságot, hogy egy ember le van kötözve egy székhez jó erősen. Hogyan tud ez az ember megszabadulni? Tudjuk, hogy önmagától nem. Nem tudja levágni, szétszakítani, letépni, leoldani magáról ezeket a kötelékeket. És a rajzoló odarajzolt egy kezét. A kézben egy hatalmas olló van, és ezzel a hatalmas ollóval a kéz elkezd levágni ezeket a kötelékeket. Ezt jelenti az, hogy valaki szabadít. Nem önmagam szabadítom meg, nem önmagam tudok segíteni. *Azért jött Jézus Krisztus, hogy szabadító és üdvözítő legyen.* Boldog, aki el tudja mondani, hogy az ördög minden fogságából megszabadított, és megőriz.

Ennek az igének ez volt az első üzenete: Szabadító Istenünk van, ezért mélysegesen szomorú, ha valaki e mellett a szabadító Isten mellett rabságban él.

A második üzenete az igének az, ami a központi üzenet lesz: „de ha a szolga azt mondja, hogy szeretem az én uramat, szeretem a feleségemet és szeretem a gyermekeimet, akkor maradjon nála örökre”. Ha ezt mondja a szolga. — És nekem olyan szép, hogy ebben az igében is feltárul előttünk, hogy Isten milyen kapcsolatot akar az emberrel: szeretet-kapcsolatot. Ha azt mondja a rabszolga, hogy szeretem az én uramat...

Isten az emberrel szeretetkapcsolatban akar lenni. Hiszen Ő is így jött az ember felé: szeretetével: „Úgy szerette Isten ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta...” — és ha ezt mondja ez a szolga: szeretem az én uramat, (majd a tíz órai istentiszteleten megkérdezem a konfirmandusoktól, hogy vajon ezt ki tudjátok-e mondani: Szeretem az én Uramat). Emellett lehet, hogy tudnak vagy nem tudnak sok mindent, de ha ezt az egyet el tudjuk mi most mondani, akik valamikor régen konfirmáltunk, vagy még nem konfirmáltunk: de szeretem az én uramat, és nála akarok lenni örökre, és nem akarok „szabad” lenni, mert tudom, hogy szabad vagyok. Nem akarom a magam kénye-kedve szerint használni a szabadságomat. Ott akarok maradni nála, azért, hogy örökre nála legyek. És urának nevezi a szolga. Nem azt mondja: szeretem az én rabtartómat, az én gazdámat, hanem azt mondja: szeretem az én uramat, mert ő az úr, én meg a szolga. Mert ő a fény, mi színei, mi cselédek, ő a gazda — énekeljük — Ő miénk övéi mi.

Mert ez azt jelenti, hogy a megszabadított embert attól kezdve nem a szolgaság, nem a rabszolgaság köti az ő urához, hanem a szeretet és a hála. Mert ő megszabadított, és hálából — ahogy az úrvacsorai kérdések utolsó kérdésében

mondjuk — ígértek-e, hogy ti e kegyelemért hálából egész élteteket az Úrnak szentelitek, és már e jelenvaló világban, mint az Ő megváltottjai (felszabadítottjai) az Ő dicsőségére igyekeztek élni.

Pétert megkérdezi Jézus a tó mellett: Szeretsz-e engem? És nem arról szól neki Jézus, hogy mit tett, milyen ingatag, labilis, tagadó Péter, hanem azt kérdezi tőle Jézus: Szeretsz-e engem? Ha szeretsz, akkor rendben van. Akkor meg tudlak bízni. Akkor az én bárányaim felett legeltetési jogot kapsz. Nem a bárányokat kapod meg, azok az enyéim, de legeltetheted őket. Gondoskodhatsz róluk. És csodálatos, amikor Péter így válaszol: Igen, Uram, te mindent tudsz. Te tudod, hogy szeretlek téged. Nem mer már nagy szavakat mondani, de mégis megvallja: szeretem az Urat.

Konfirmandusoknak és nem konfirmandusoknak egyaránt ez a döntő kérdés: Szereted-e te a te Uradat? Mert „ha a szolga ezt mondja: szeretem az én uramat”, vagyis azt jelenti: nem biztos, hogy ezt mondja. — „Ha a szolga ezt mondja.” Mert mondhat mást is? Igen, mondhat. Mondhatja azt is, hogy elmegyek. Ahogy a tékozló fiú is azt mondta: Atyám, add ki a vagyonból reám eső részt, élvezni akarom az életet.

Egyszer egy leány mondta, aki a döntés előtt volt már. A küszöbön toporgott és azt mondta a lelkipásztornak: tessék megérteni, én még élvezni akarom az életet. — Ó szegény! A tékozló fiú is azt gondolta, hogy ha kimegy, akkor élvezi az életet. És egyszer csak ott találja magát a nagy élvezetben a disznók vályújánál, és a moslékból enne. De még azt sem eheti, mert a gazda úgy gondolkodott, hogy nem neki kell hízni, hanem a disznóknak.

Szeretsz-e engem? Ne szégyelljük megvallani. Ebben a mai világban sem, ahol sokan a világot szeretik. Pedig az apostol megírta nekünk az igében, hogy ne szeressétek a világot, sem azokat, amik a világban vannak. Isten örök törvénye mi? Az, hogy szeresd az Urat, a te Istenedet, és szeresd felebarátodat, mint magadat. — És hogy magyarázták ezt a mi reformátor eleink? Nem úgy, hogy adj neki egy szelet kenyeret, egy pohár vizet. Hanem szeretni a felebarátot, azt jelenti: azt akarni, hogy ő is üdvözljön. Ő is szabad legyen. Ő is szeresse az Urat. Szeresd az Urat és szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták — mondja a mi Urunk, Jézus Krisztus, a Máté evangéliuma 22. fejezetében.

A Példabeszédek könyvében Isten mondja: „Én az engem szeretőket szeretem, és akik engem szorgalmasan keresnek, megtalálnak.”

Sokan úgy gondolják: az Isten szeressen engem, de én nem akarom szeretni Őt. De milyen jó, hogy szeret az Isten, meg szeressen az Isten, és hogy szeressen az Isten. Ne így, ne úgy. Elkezdünk rendelkezni, hogy kellene az Istennek szeretnie engem. De Isten mit mond: „Én az engem szeretőket szeretem.” — Ezt vegyük komolyan. Hogy várjuk el, hogy Isten szeressen, ha én nem szeretem Őt? Milyen nagy lehetőség a számunkra.

Egy kedves halleluja ének jutott eszembe: „Ó hadd szeresselek hűn s igazán. Ím így esdekelek későn, korán. Segíts, ó Jézusom, hogy én téged nagyon és örökké szeresselek.” — Legyen ez imádságunk.

SZERETEM AZ ÉN URAMAT

Azt mondja az ige, hogy aki szereti az urát, maradjon nála örökre. Olyan szép itt ez a szó: örökre. Ez azt jelenti, hogy nemcsak arra a néhány évre, nem csak addig, amíg ereje van, amíg a rabszolgának haszna van. Nemcsak addig, amíg dolgozni tud, hanem azt mondja: maradjon nála örökre, mert szereti az urát.

Erre Isten az igében garanciát vállalt. Arra, hogy az Övéi, akiket Ő megváltott, megszabadított, újjátett, Isten garanciát vállalt, hogy az övéi örökre vele lesznek. Ismerjük azt az ígét: „Ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is.” Isten megígéri, hogy örökre vele leszünk. Sőt örökre nála leszünk. Maradjon nála örökre.

Vajon kit szolgálunk mi? Vajon el tudjuk mondani azt, amit egy kedves énekben éneklünk: „Már szolgád lettem Jézusom, ki értem áldozál. Más Uram nincsen, jól tudom, mert bűnből kihozál.”

Hadd szóljak arról még, hogy miközben az Urat szolgáljuk, aközben veszszük észre, hogy tulajdonképpen Ő nem szolgaként tekint ránk, hanem fiúként. Ez is a Lukács 15. részében van, a tékozló fiú példázatában. Mert míg a fiú azt mondja: tégy engem olyanná, mint a te béreseid közül egy, tégy szolgálóddá, közben az apa azt mondja: „Ez az én fiam elveszett és megtaláltatott, meghalt és feltámadott. Hozzátok a legszebb ruhát, vágjátok a hízott tulkot. Kezdjünk örülni.” Pedig ő szolgálatra jelentkezett.

Mindig így van ez: én úgy tekintek az Úrra, mint uramra. Magamra, mint szolgára. Isten pedig úgy néz rám, mint szeretett gyermekére, akinek azt mondja: szabad vagy. És szabad vagy mindenre. Nem biztos, hogy minden használnék, hogy javadra válik. Nem biztos, hogy azzal tudsz engem a világ előtt prezentálni, megjeleníteni, képviselni, de szabad vagy. Isten így tekint az Ő szolgálóra. Meg úgy, hogy amikor a földi létünk befejeződik, akkor azt mondja a szolgáinak: „Jól vagyon, jó és hű szolgám, többre bízlak ezután. Menj be a te Uradnak örömébe.”

Pál apostol a Cselekedetek könyve 20. fejezetében azt mondja, amikor az efézusi vénektől búcsúzik, az egész életét, megtérése óta, úgy foglalja össze: az Úrnak szolgáltam. Ezzel Pál nem kérkedik, nem dicsekszik, nem önmagát fényezi: hogy lám, én az Úrnak szolgáltam, mert tudják az efézusiak, filippiek, korinthusiak, meg a többiek, és mégis azt mondja: az Úrnak szolgáltam. Ezzel azt akarja: ti is az Urat szolgáljátok. Ezzel bizonyosságot akar tenni a többieknek, hogy az Urat azért és úgy szolgáltam, ahogy Ő ezt nekem megadta. Ti is az Urat szolgáljátok, és ne szolgáljatok mást. Mert valakinek szolgálatában áll az ember. Vagy az ördögnek, vagy Jézusnak.

Milyen boldog, aki el tudja mondani, vagy akiről elmondhatják: az Úrnak szolgáltam.

Végül a harmadik üzenet röviden: vigye oda az ajtófélfához, fúrják át a fülét egy árral, és szolgáljon neki örökre. Mit jelentett ez? Több jelentése van, én csak egy-kettőt fogok kiemelni.

Az egyik, hogy legyen valamilyen jel, jegy a testén, hogy az Urához tartozik, örökre szolgálja. Amiről látszik, hogy hova tartozik. Régen vidéken az állato-

kat is megjelölték, hogy meg lehessen különböztetni. És rajtunk nincs ilyen jegy? Hogyne lenne! Ilyen jegy a keresztség. De van egy még nagyobb jegy, amit Pál apostol ígér úgy nevez: van rajtunk egy pecsét: Isten Szentlelke. Igaz, hogy láthatatlan pecsét, de annak a jele, hogy az „enyém vagy örökre”.

Azért szép ez az ige, mert előre mutat, a mi Urunkra, Jézus Krisztusra, aki megüresítette magát és szolgálai formát vett fel — mondja a Filippi levél. Engedelmes volt haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig. Mert azért jött, hogy szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért. Ő odaállt egy fához, és nem árral fúrták át a fülét, hanem arra a fára szegekkel szegezték a kezét és a lábát. Odafúrták Isten engedelmes szolgájának a kezét és lábát érted és értem. És elhordozta az átkot, elvette az ítéletet, mert a mi Urunk, Jézus Krisztus, nemcsak azt mondta: szeretem az én uramat, hanem azt mondta: szeretem az én feleségemet.

Emlékszünk, hogy Pál apostol hogy nevezi az egyházat az Efézusi levélben? Mi az a nagy titok, amiről szól? Az, hogy Krisztus szerette az egyházat és önmagát adta érte. Krisztus, mint a vőlegény, szerette a menyasszonyt. Krisztus, mint a férj, szerette a feleséget és szerette annak gyermekeit, az újjászületett hívőket, akiket bekapcsol az Ő testébe. Ezt mondja a mi Urunk. És ennek az előképe itt van a 2Mózes 21-ben: Szeretem az én Uramat, és engedelmes vagyok. Engedelmes vagyok annak az Atyának, aki azt mondta: „én diadalmam, menj, siess, légy népem üdvössége. A bűn átkából mentsd ki hát, fojtsd meg a rá leső halált, s az embert térítsd hozzám.” — Ugyanakkor azt mondta: szeretem az enyéimet. Hogy olvassuk az ígében? „Szerette az övéit, mindvégig szerette őket.” — A mi szeretetünk erre válasz.

Erre legyen válasz a te szíved bizonyágtétele, meg az enyém is, hogy „szeretem az én Uramat”.

Imádkozzunk!

Imádjuk azt a nagy szerelmet, Krisztusban mely felénk hajolt, Atyánk. És imádjuk azt a nagy szeretetet, amely engedte, hogy odaszegezzék a Golgota keresztféjére. Aki fájdalom között szenvedett azért, hogy mi szabadok lehessünk. Hogy vallhassa a szívünk: az Írás széjjeltépve, szabad vagyok, szabad. Tudom, hogy megvevél te, és megváltál ím magad. Ha van itt valaki, aki ezt nem tudja elmondani, ó Szentlélek, vedd körül a szívét. Ajándékozz neki élő hitet, hogy el tudja mondani: Szeretlek, Uram, én erősségem.

Köszönjük, hogy te vagy a mi Urunk. Engedd, hogy szolgáljunk neked hálaból.

Kérünk a konfirmáló testvéreinkért. Köszönjük neked hálaadással az ő életüket. Munkáld bennük tovább a hitet, mert az a reménységünk, hogy aki elkezdted bennünk a jó dolgot, el is fogod végezni.

Áldd meg, kérünk, betegeinket kórházban vagy az otthon lévőket. Kegyelmeddel hadd érezzék, hogy szereted őket. Áldd meg gyászoló testvéreinket. Kérünk, adj nekik vigasztalást, hogy az öröklétünknek csak egy része az, amit itt a földön töltünk. Tekintetüket emeld a menny felé, a láthatatlanokra, hol te vagy, Krisztus, az Atya Istennek a jobbján.

SZERETEM AZ ÉN URAMAT

Kérünk, áldd meg életünket ezen a héten. Minden dolgunkat bírd, forgasd, kezeink munkáit igazgassd. Szánkat, nyelvünket, beszédünket, gondolatainkat, egész valónkat, Urunk, hogy jóra igyekezzünk, akaratod szerint élhessünk. Szentlelked által segíts bennünket új életben járni.

Ámen.

462. dicséret

Silcher F., 1789–1860.

Csak ve-zess, U-ram vé-gig és fogd ke-zem,
Míg bol-do-gan a cél-hoz el-ér-ke-zem,
Mert nél-kü-led az én e-rőm oly ke-vés,
De hol te jársz e-lőt-tem, nincs ret-te-gés.

2. Szent irgalmaddal szívemet fődjed bé, :/: Tedd örömben és bánatban csöndessé, Hogy hadd pihenjen lábaddnál gyermeked, Ki szemlelőnyva téged híven követ.

3. Ha gyarlóságom meg nem is érzene: :/: A vak homályból te mutatsz ég felé; Csak vezess, Uram, végig, és fogd kezem, Míg boldogan a célhoz elérkezem.

Hausmann Júlia, 1826–1901.